

מסורת הש"ס

(א) לקמן טז: (ב) (לעיל יב: וש"נ), (ג) (לקמן טו: כחצות קד: ב"ב קס"ט:), (ד) ב"ק ח: כחצות לב: (פ"ט), (ה) (פ"ן פרוך ערך הסת).

מוסף רש"י

[illegible]

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

ומשני חדא הוא דחד טעמא הוא. טעם אחד הוסיקו לרבי אלעזר לומר את שניהם דמשום דקאמר ממילוקא דממנינן בשאין חייב מודה החקק לומר שאינו גובה אפילו מבני מורין ומין דהוארץ לקיים אבל כשאין מודה דכרי הכל יחזיר החקק לומר לא חיישין להבטחא: **דבר האבא**. לרבי אלעזר לומר

חדא הוא דרדח מעט
רבי אלעזר מחלוקת
מתרץ הכי תיובתא
כרבי אלעזר דהא מוס
מודה וחדא⁶ דאמר
הקנאה בשוק יחזיר
לפרעון תיובתא דקתנ
מודים לא יחזיר לא
חיישין לפרעון וכל
לוח דחיישין לפרעון
דרבנן "סברי"⁷ אחריות
רבא בר איתי לרב א
שמואל הכי והאמר
ושעבוד צריך לימלך
לא אמר דהא לא קש
דלא יריב אינש וזוי
דעביד אינש דובין א
דאבוה בר אידי וזבין
בעל חוב טרפא מינ
שמואל אמר ליה בר
ליה לא אמר ליה א
והא מר הוא דאמר א
"אל" הני מילי בשער
מקח וממכר לא דעמו
ליומיה⁷ "אמר אבי רא
באחריות ובא בעל
ליה מיניה דינא הוא
דינא בהדיה ולא מצי
את דא"ל דמפקת מינ
דאמרי "אפי" שלא באר
לי דליהוי לשמעון
יראובן שמכר שדה
ירצאו עליה עסיקין

דובין ארעט ליומא. לפסק יום אחד שמה לא יטרפוהו ממנו ואם יטרפוהו שמה לזמן מרובה ואוכל בתוך כך פירות הרבה: ויל לנפלה. אין כאן עוד דין שמהל על הכל: בנחירות. אם יטרפוהו ממנו ישלם לו: לאשטעוין דינא בדיה. דבע"ה ונקלמן מעל שמעון בכל טענה שיכל לעשות ולומר שמעון קרעך רץ וכן וכן יש לך תביעה ואמי מעבד חוב זה תחסי: ולא מלי. בע"ה למימר ליה לאו בעל דברים דידי את בדבר זה קרקע שמעון אי נוטל את ש' לך תביעה עלי העמידני נדין: דמסקא מיניה עלי הדך. מה שאתה תואיל ששמעון יחזור עלי: פסיקין. שוררין כמו התעסקו עמו (בנאליט טו): יבול

יגבלו עליו שבעה שלא פרע אבל לשמעון לא ישבע אלא שבעה רב
שבעה לאוריימיה אלתא סי מומר שבעה לאוריימיה אלתא משבעה
שבעה נפקא מינה גנון שראוין פסק ודברא שבעה ודברא שבעה
הדורל ושמעון איתו יכול וינע' מוס' ממונות 35: דיה דילה איה וינ' 7: ר' י
באחריות וכן מוכח פ' שבעת העדות (שביעית דף לא. וסא) ואשר לא טוב
ע"י שלא הוחיב בה ב'. מימה היכי מיייר א' גם לא נתן מעות
יכול לחזור בו וזה אף קרקע נקיים בטוב אם לא נעמד באחר
יכול לחזור בו אמאי יכול לחזור בו כיון שנתן מעות והוחיב כמשפט
דקמן בממרי' (י"ב ד' מה). דעול דבר ופרך ועוד מאי שגה הכא ש
חוקה אלו בעי מאימיה איה חוקה ופירש ריב"א ממריי גנון שקנאה
חוקה דמפרש בתר הי דיש אחרת שלא חיל לארבעה ורובא לא
יכול לחזור בו אבל באחריות יכול לחזור כיון שלא נתן מעות ויש עו
אחרת איה חוקה גמורה אלא להרשות איה היא מיובעת על גבי אלו
איה שקול ארעא בנזח אפילו איה לוי חזי לשי מפרשים דלפני איה
גמיר' ד' וסא ד"ה א' א' א' לתנאי להווי חזי כו' ר"ל דכחא מלי א' א'

שנגח מיון דלייקר שזה מעותיו שפיר:

יד.

עין משפט
נר מצוה

קיד א מיי פירט משה
גזילה ואכילה ה' א'
והיטע משה' מזהר אל' א'
והיטע משה' מזהר אל' א'
ג ובסתר דלל פירש שאין
ל פלו תאריט סתם פשוט
פס כל עושה מ"ח פס לט
ספיק א' וסר קול ספיק א'
וסר דבר ספיק א':
קבו ב ד מיי פירט משה'
מזהר אל' א' סתם
לארין קט ועשו פס עושה
מ"ח פס רבו ספיק א':
קבו ד מיי א' אל' א':
עושה סס ספיק א':

רבינו חננאל

[illegible]

טעות סופר בשטר הלוואה ומתני' ומתחתא בשטר הלוואה אבל בשטר מקרה לא אמרי' טעות סופר הוא ועביד אורח דבזק ארעא ליהוימ' כי איהו דאיכות בר איהו וכן עילתא מאתתיה ובר ובהא אמר שפואל צריך לאימלוכי ולית הלכתא כשפואל אלא כראשקון כשמתא הולכתא אחתית טעות סופר הוא כי בשטר מקרה הלוואה בין בשטר בשטר וממכר, המוכר שדה לחכיו 12 שלא באחריות

(א) אולי ד"ל ואם לא כתב ליה
לית ליה לא שפיר וכו'.
(ב) נראה ד"ל שלא באחריות
וצ"ל עליה פסיקין והחזיק בה
וכו'.

מתי טעמיהו דרבנן. תימה אי שמואל ידע ברייתא דקמי אהד
זה ואחד זה גובה מנכוסים משועבדים א"כ היה לו לפרש
המשנה כותיה ולא הוה אימיתוב ואי לא ידע ברייתא מנליה
לדרבנן אין בו אחריות גבי ממעשר דע"ל דלא ידע הברייתא
ומתי אמר איז מן המעברא דכפריתא

לעיל (דף קי: יג: ד"ה דברי) דלי לא גבי
ממשעבדי לא גבי נמי מבני חרי כמו
לר"מ: **שעבוד צרד** אפי"ה.
בשטרי מקח וא"ל כתבו מבני חרי
נמי לא גבי לא בעל חוב טרפה לא
כלומר בסמוך אפי"ה שלא בנאחרות
דלא יחול ל' להורי מרעומת דשמעון
עלי אלמא לא הדר עליה אלב' לא
נגזל טרפה חחר עגל הגזלן אפילו
כלא אחריות ואפילו ממשעבדי כיון
דחי מקח טעות היו ליה שטר
הלואה והשפא א"ש דלא קאמר היתא
פירי דמיירי שבעל חוב טרפה לא
פירי פירי דלאמך לקמן (דף עו.)
בעל חוב גובה את השכח שבה אין
פירי לא והא יחולא נמי דלקמן (שם)
אמר שמואל אלמך וכתוב שופרא
ושפא ואפ"ה ואל קאמר שעבוד
דהכא משום דלקמן מיירי בגזול
שטרפא אף כללא כמינה שעבוד חחר
עליו ואפי"ה ממשעבדי והיינו טעמא
דמפרשיה דכיון דש' לו שטר מקח
וכי כפשי' בעל שגזילה הימה הדר עליה
שטר הלואה דלמרינן ביה אחריות
טעות סופר הוא והא דלמר שמואל
בחוקת האחריות (ב"ב דף מג.) המוכר
שדה שלא באחריות (ע"ז) לו עליה
מפני שמעמידה בפני בעל חובה הא
לאו הכי מעיר לו עליה אפי"ה נגזלת
שאניא שלו משמע דלא הדר עליה
התם שני מפרשי לו בשטר שטר
בנאחרות אבל סתמא דשטר עליה:
ד"נא הוא דאחי' ראובן. מימה
מאי נפקא מינה דהא ל'
מה שיוכל לעשות ראובן טוען שמעון
דטוענין לקמן ואין לוומר ד"מ' אס'
יס' לנכ"ח עדים שקרונים לראובן
ורחוקים לשמעון דאי טעין נמי שמעון
ל' כחליוה דהי' עדים חסדאי שמעון
יכול

הדר על ראובן בדמיונה ספ"ק דמדות (דף א'). גבי אלגט וטוביה
הקדושים דמדות וקא מסיק דספוליס אף ללוה ולמלוה כיון
דלא לית ליה ללוה אול בחר ערעא ומהאי טעמא נמי א"ל ד"מ
אחא יא לשמעון עדים שהם קרובים לו ודמוקס לראובן דרי נמי
טועון דמדות ספוליס שעל פי עדותם יסארו הקרקע צד שמעון
קרובים וכל שכן שעל פי עדותם שלא בזהירות שהם ספוליס שאו
ממריצוסם לו הקרקע לגמרי ו"ל ד"מ אס אמר שמעון אין לי עדים
ואין לי ראיה ואח"כ מנא עדים או ראיה שהוא אינו יכול להביא
דאין הלכה כרשב"י בראיה אחרונה (פסדה"ק דף ב'). וראובן
יביא א"ל כגון שחבול חזק חייב שנובע לאוריינטא ויטאמא ויטאמא

וּבְפֶקֶד הַכֹּהֵן (בַּמִּדְבָּר דף 98). אֲמַר אִי פֶקֶד הוּא מִיֵּי לֵיד לֵיד
וְדִרְבָּנָה בְּנִרְחֹת דְּלִיקוֹת וְשִׁדּוּת וְשִׁמּוֹת כְּמַדְרָשׁ מִתְּחִלָּה בַּהֲלוּסִים
וְעַד אֲחֵרִים לִפִּי שִׁדּוּת שִׁפְרוּ וְאִי אִם יִרְחֹב לִלְבָּב עַמּוֹ לֵב־
עֵינָה עֵסִיקִין. פִּי וְיִרְחֹב לֵב אֲפִסִּין מִתְּחִלָּה בִּי מִכֵּן בַּחֲמִירוֹת לֵלָא
שֶׁהָ וְגו' זֶה הֵלֶקֶס שֶׁהָ שִׁם עֲלֶיהָ עֵסִיקִין וְאִי אֲפִסִּין מִתְּחִלָּה עֲלֵיו בְּרָבָה:
יִטֵּא דִּיבּוֹל לְחֹדֶר בִּי דִּלְפִּילּוֹ מִי שִׁפְרוּ לִיכָא וְאִי יָתֵן הַמַּעֲשֵׂה אֲמַלִּי
עוֹד כִּסְפָאָא וְעוֹד שִׁסְחָזִיק בִּי אִינוּ יִכּוֹל לְחֹדֶר בִּי אֲחֵל בַּחֲמִירוֹת
יִטֵּא דִּיבּוֹל חֻקֵּי דְרִישִׁי אֲמַלִּי לֵא אֲפִסִּין בְּשׂוּם מִקּוֹם וְלִמָּה הֵיטָא חֻקֵּי
אֲל מֵאִמְתִּי הִי חֻקֵּי יוֹסֵר מִבְּשׂוּם מִקּוֹם דְּכִכְמָה מִקּוֹמוֹת מִזִּכְרִי
עִקֵּין גְּמֹר בְּנוֹן בַּחֲלִיפִין וְלֵא יָתֵן מַעֲשֵׂה וְאֲמַר עַד שֶׁלֵּא הַחֻקִּים אִינוּ
יִטֵּא דְעִמֵּיהָ יִכּוֹל לְחֹדֶר בִּי שִׁסְחָזִיק בִּי שֶׁהִלֵּךְ לִאֲרֵכֶה אֲרֵכֶה אִינוּ
יִטֵּא הֲוֵאלִי וְיִכּוֹל לִשְׁלֹם מַעֲשֵׂהוּ עִמָּה שֶׁהָ בְּרִדּוֹ יַעֲבֹד וְ"שֶׁ" דְרִישִׁי
כֶּשֶׁחֲסִיק בִּי אֲמַלִּי אִינוּ יִכּוֹל לְחֹדֶר בִּי כִּיּוֹן שֶׁלֵּא יָתֵן מַעֲשֵׂה לִימָא
לֵיהָ וְחִי מִנִּי לִקְלֹק לֵיהָ לְבַע"ח בְּשִׁלָּה דְּבִרִּישִׁי וְגִיסְרִין בְּהַמְבֹרֵךְ אֲמַלִּי
הֵא אֲרֵכֶה אֲמַלִּי שׂוֹה כִּי מַעֲשֵׂה לִפִּי שִׁם עֲלֶיהָ עוֹרֵרִים אֲחֵל שִׁדּוּת
מַעֲשֵׂהוּ שִׁפְרוּ:

וַיֵּשֶׁב

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones